

Чи бач, на моїм стало, гарна крале!
Спасаючись з розбитого судна,
Посеред хвиль бушуючих, ревучих
Боровся я між смертю і життям,
Слабий, продроглий і тривоги повний.
З-посеред шуму хвиль безсильні руки
Я простягав до білої скали,
Що гордо, твердо шпиль свій піднімала
Над клекоцущим пеклом.

Я молив

Ії очима, стоном, не словами
О захист, о опору. Та куди там!
Окружена шипучим валом піни
І млою бризгів водяних, в котрих
Ламалось сонячне проміння й грало
Веселкою, пишалася вона
В тім строю брильянтовім, і зирнула
Згори на бідного плавця, і, усміхнувшись,
Сказала: «Тут не надійся нічого!»

Та ні, на моїм стало, гарна крале!

Плавець, хоч горем битий і безсильний,
Не потонув, а вибрався на сушу.
І з серця свого найглибших глибин
Він видобув могуче, остре слово
І вбив його в твою скальну грудь,
В твоє скальнее серце. І довіку
Ти не забудеш бідного плавця.
І взір його, благаючий, безсильний,
Стоятиме важким докором вічним
Перед твоєю вбогою душею,
Як споминка утраченої долі,
Несповненого доброго учинку.

Отсе моя поб[іда], гарна крале!